

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Lenkou Loudovou ve věci

žalobce: **X. X.**, nar. X,
státní příslušnost Ruská federace
bytem X
zastoupen Mgr. Alenou Holubkovou, advokátkou,
sídlem Revoluční 762/13, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 6. 2019, č. j. OAM-161/ZA-ZA11-ZA04-2019

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

- I. Vymezení věci

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

1. Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhá přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 6. 2019, č. j. OAM-161/ZA-ZA11-ZA04-2019, kterým bylo řízení o jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany zastaveno podle ustanovení § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**zákon o azylu**“), z důvodu nepřipustnosti žádosti o udělení mezinárodní ochrany podle ustanovení § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu.

II. Žalobní body

2. Žalobce má za to, že napadeným rozhodnutím a v řízení, které mu přecházelo, byl zkrácen na svých právech, když žalovaný nepostupoval v souladu se zákony a ostatními právními předpisy, jakož i mezinárodními smlouvami, nezjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, nezjistil všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu, kterým je v tomto případě zájem na řádném výkonu veřejné správy, nepřihlížel ke všemu, co v průběhu řízení vyšlo najevo, neprovedl důkazy, které byly potřebné ke zjištění stavu věci, a odůvodnění napadeného rozhodnutí považuje žalobce za nedostatečné ohledně úvah, kterými se žalovaný řídil při hodnocení podkladů rozhodnutí a výkladu ustanovení zákona o azylu.
3. Žalobce napadá formulaci žalovaného, který v napadeném rozhodnutí uvedl, že se jedná o opakovanou žádost žalobce, a že správní orgán „posoudil důvody další opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany a rovedl srovnání s jeho tvrzením, která učinil v rámci předchozích správních řízení ve věci mezinárodní ochrany“. Žalobce správnímu orgánu vytýká, že správní orgán nahradil skutečně zjištěný stav věci svými vlastními hodnotícími soudy, které ale nemají oporu ve spisu, ani v realitě. Správní orgán při hodnocení existence či neexistence důvodných obav žalobce z pronásledování musí vzít v úvahu nejen skutečnosti, které žalobce uvedl v rámci pohovoru a během správního řízení původního řízení, ale měl přihlídnout i ke všem okolnostem hovořícím v jeho prospěch a tyto řádně a podrobně zhodnotit. Teprve po hlubším rozboru celkové situace v zemi původu a žalobcem uváděných obav je možné zhodnotit případné naplnění důvodů uvedených v ustanovení § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Správní orgán je povinen zjišťovat a zohlednit veškeré informace a důkazy jak v neprospěch, tak i ve prospěch žadatele. S ohledem na uvedený postup správního orgánu žalobce má za to, že v jeho konkrétním případě není bez provedení dokazování objektivně možné přijmout závěr, že žalobce nesplňuje důvody k udělení azylu. Žalobce má za to, že rozhodnutí žalovaného je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a pro nedostatečné zjištění skutkového stavu.

III. Vyjádření žalovaného

4. Žalovaný s žalobou nesouhlasil. Žalobce v průběhu řízení neuvedl žádné nové skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být ve své vlasti vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu, nebo že mu hrozí nebezpečí vážné újmy dle ustanovení § 14a zákona o azylu. Žalobce měl nejen povinnost tyto údajné nové skutečnosti uvést již při podání původní žádosti o mezinárodní ochranu, žalovaný

navíc tato nově uváděná tvrzení vzhledem k jejich nevěrohodnosti neshledává ani jako možné azylově relevantní skutečnosti. Žalobce jako důvod své opakované žádosti uvedl obavu z trestního stíhání, které má být vůči němu údajně ve vlasti vedeno. Dle jeho tvrzení je obviňován ze separatismu. Uvedené trestní stíhání spojuje zejména se svou aktivitou na sociálních sítích (vKontakte, Facebook), při kterých se měl kriticky vyjadřovat k situaci ve vlasti, komentovat anexi ukrajinského Krymu, se kterou nesouhlasí. Takto zaměřenou aktivitu na sociálních sítích vysvětlil uvědoměním si skutečných demokratických hodnot poté, co v roce 2011 přicestoval do České republiky (dále jen „ČR“). Své komentáře měl na internetu zveřejňovat v období od roku 2013 do začátku roku 2018, měl v tomto období rovněž tzv. přeposílat, sdílet, další kritické komentáře a názory. Od této doby již žádné „politické“ aktivity na sociálních sítích neprovozuje. Je zcela zřejmé, že jeho údajná aktivita na sociálních sítích se časově kryje s obdobím posuzování jeho první žádosti o mezinárodní ochranu. To probíhalo v období od 13. 9. 2016 (podání žádosti) až do 17. 1. 2019, kdy Nejvyšší správní soud rozhodl o kasační stížnosti. Žalobce se však v případě řízení o první žádosti před správním orgánem ani v řízení před soudy nikterak o této své činnosti nezmnínil, nehovořil o žádné své aktivitě, která by potencionálně mohla u příslušných ruských státních orgánů vyvolat zájem o jeho osobu. Uvedené skutečnosti nemají v případě žalobce žádný reálný základ a nyní je uvádí pouze ve snaze uspět v opakovaném řízení o udělení mezinárodní ochrany. V daném případě nejde o žádné nové skutečnosti či zjištění, které nebyly bez jeho vlastního zavinění zkoumány v předchozím řízení. Žalovaný však zastává jednoznačný závěr, že výpovědi žalobce ohledně jeho údajného trestního stíhání ve vlasti, jsou nevěrohodné. Žalovaný tedy zjistil skutečný stav věci, zabýval se řádně a dostatečně podrobně všemi skutečnostmi, které žalobce sdělil, a opatřil si úplné podklady pro vydání rozhodnutí.

IV. Obsah správního spisu

5. Ze správního spisu soud zjistil tyto pro řízení podstatné skutečnosti:
6. Dne 13. 2. 2019 podal výše jmenovaný opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany. K podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany sdělil, že je proti němu v Rusku zahájeno trestní stíhání dle článku 280.1 trestního zákona. O tom v předchozím řízení nehovořil. Dozvěděl se o tom na začátku února 2019, když obdržel výjezdní příkaz. Zavolal domů a bylo mu řečeno, aby se nevracel, protože na konci roku 2018 proti němu bylo zahájeno trestní stíhání. Dostal předvolání v listopadu a prosinci 2018, v jeho bydlišti byla v lednu 2019 provedena domovní prohlídka, zabavili jeho počítač. Žádný dokument o provedení prohlídky jmenovaný nevlastní, pokusí se ale něco zajistit. V Rusku ho nyní hledají a obviňují ze separatismu. Požádal svou nevlastní sestru o zaslání předvolání. Předvoláván byl jako obviněný. Informace o situaci v Rusku jmenovaný získává od své sestry, která žije v Č., komunikuje s ní přes internet, přes soukromou sociální síť Telegram. Informace o žadatelově stíhání pak sestra získala od rodičů. Po příjezdu do ČR v roce 2011 žalobce začal rozumět tomu, co je to demokracie, zúčastnil se v ČR mítinků proti korupci v Rusku a proti politickým vězňům. Touto svou aktivitou chtěl přispět k rozvoji demokracie v Rusku. Tam nic takového neexistuje, Putin je dle něj skutečný zloduch, v Rusku je korupce, političtí

vězni, Rusko bombarduje Sýrii a ukradlo Ukrajině Krym. V roce 2013 byl žadatel velmi ovlivněn postojem Ukrajinců, Majdanem, proto je podporoval. Oficiálně prohlašuje, že Krym patří Ukrajině, tento názor zveřejnil na sociální síti vKontakte a Facebooku. Neustále k tomu psal komentáře a diskutoval. Přeposílal i informace z různých skupin. Své názory na sociálních sítích zveřejňoval od roku 2013 do začátku roku 2018. Proč bylo trestní stíhání zahájeno až rok poté, co přestal zveřejňovat své názory, uvedl, že neví, může jen hádat. Neví, z čeho a proč je obviněn. Má strach se do Ruska vrátit, obává se o svůj život. Jakmile nějaké dokumenty z Ruska obdrží, hned je předloží. Předvolání mu již byla zaslána, ale ještě je neobdržel. Také požádá rodinu o zaslání dokumentů ohledně domovní prohlídky. Neví, proč bylo zahájeno jeho trestní stíhání. Domnívá se, že to může být ohledně jeho prohlášení týkajících se Krymu, ničím jiným se separatismu nemohl dopustit. Pokud by se vrátil do Ruska, byl by na hranicích zatčen a mohli by ho i mučit. Dříve žádné potíže se státními orgány neměl, nebyl nikdy trestně stíhán. Žadatel se domnívá, že by se ve vlasti nemohl trestnímu stíhání bránit, nemá to dle něj cenu. Na internetu se dozvěděl o osudu lidí, kteří nic nespáchali, pouze na internetu přeposílali příspěvky a za to byli odsouzeni. Takových trestních případů je v Rusku zahájeno mnoho, skoro všichni obvinění ze separatismu skončí ve vězení. Také na konci roku 2017 vytvořil na sociální síti vKontakte skupinu na pomoc čečenským homosexuálům, kvůli tomu mu bylo vyhrožováno.

7. Dne 13. 9. 2016 podal dotyčný v ČR první žádost o udělení mezinárodní ochrany, o níž bylo vedeno správní řízení pod č. j. OAM-800/ZA-ZA11-2016. Správní orgán vydal následně dne 16. 12. 2016 rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany, které nabylo právní moci dne 9. 1. 2017. Proti rozhodnutí správního orgánu podal jmenovaný dne 11. 2. 2017 žalobu k Městskému soudu v Praze. Soud tuto žalobu usnesením ze dne 23. 6. 2017 odmítl jako opožděnou, toto usnesení bylo rozsudkem Nejvyššího správního soudu č. j. 5 Azs 200/2017-24 ze dne 26. 10. 2017 zrušeno a věc byla vrácena k novému posouzení. Dne 3. 5. 2018 Městský soud v Praze rozsudkem č. j. 1 Az 9/2017-59 ze dne 3. 5. 2018 žalobu výše jmenovaného zamítl. Neúspěšný byl jmenovaný i se svou následnou kasační stížností, kterou Nejvyšší správní soud v Brně usnesením č. j. 5 Azs 172/2018-28 ze dne 17. 1. 2019 odmítl jako nepřijatelnou.
8. V průběhu správního řízení bylo objasněno, že tvrzeným důvodem první žádosti o udělení mezinárodní ochrany jmenovaného ze dne 13. 9. 2016 byla obava z možných potíží, které by v Rusku měl, kdyby opět pomáhal své matce v její agitační činnosti. V průběhu řízení sdělil, že s návratem do Ruska počítá nejdříve v roce 2018, kdy by měla jeho matka ukončit politickou činnost. Správní orgán ve svém rozhodnutí ze dne 16. 12. 2016 vydaném v rámci tohoto správního řízení o první žádosti jmenovaného o mezinárodní ochranu konstatoval na základě tvrzení žadatele a dalších podkladů rozhodnutí, že v případě jmenovaného žadatele nebyly naplněny podmínky zákona o azylu pro udělení mezinárodní ochrany, a mezinárodní ochrana se tudíž neuděluje.
9. Správní orgán uvedl, že z dikce příslušných ustanovení zákona o azylu lze dovodit nutnost kumulativního splnění tří podmínek pro to, aby bylo možné opakovanou žádost věcně projednat: žadatel musí uvést nebo se musí objevit nové skutečnosti nebo zjištění; musí se přitom jednat o takové skutečnosti či zjištění, jež nebyly bez vlastního zavinění žadatele zkoumány v předchozím řízení; takové skutečnosti či zjištění musí

svědčit o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a. Správní orgán následně dospěl k závěru, že výše jmenovaný sice uvedl ve své další opakované žádosti o mezinárodní ochranu v ČR částečně nové skutečnosti, které nebyly předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozích pravomocně ukončených řízeních, nicméně tyto nově tvrzené důvody nesvědčí o tom, že by jmenovaný mohl být ve své vlasti vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu, nebo že mu hrozí nebezpečí vážné újmy dle ustanovení § 14a zákona o azylu. Jmenovaný jako důvod své opakované žádosti uvedl obavu z trestního stíhání, které má být vůči němu údajně ve vlasti vedeno. Dle tvrzení jmenovaného je obviňován ze separatismu. Uvedené trestní stíhání spojuje zejména se svou aktivitou na sociálních sítích (vKontakte, Facebook), při kterých se měl kriticky vyjadřovat k situaci ve vlasti, komentovat anexi ukrajinského Krymu, se kterou nesouhlasí. Takto zaměřenou aktivitu na sociálních sítích vysvětlil uvědoměním si skutečných demokratických hodnot poté, co v roce 2011 přicestoval do ČR. Své komentáře měl na internetu zveřejňovat v období od roku 2013 do začátku roku 2018, měl v tomto období mezinárodní ochranu. To probíhalo v období od 13. 9. 2016 (podání žádosti) až do 17. 1. 2019, kdy Nejvyšší správní soud rozhodl o žadatelově kasační stížnosti. Jmenovaný se však v případě řízení o první žádosti před správním orgánem ani v řízení před soudy nikterak o této své činnosti nezmnínil, nehovořil o žádné své aktivitě, která by potencionálně mohla u příslušných ruských státních orgánů vyvolat zájem o jeho osobu. Pokud žadatel svá tvrzení o obavách z možného trestního stíhání spojuje pouze s touto údajnou aktivitou, vnímá ji tak závažně, že ji uvádí jako nynější azylový důvod, není zřejmé, proč tyto důvody neuvedl již při posuzování první žádosti o mezinárodní ochranu, popř. nejpозději alespoň při podávání kasační stížnosti. Z uvedeného pak správní orgán logicky vyvozuje, že uvedené skutečnosti nemají v případě žadatele žádný reálný základ a nyní je uvádí pouze ve snaze uspět v opakovaném řízení o udělení mezinárodní ochrany. V případě jiného závěru, v případě posouzení výpovědi jmenovaného jako věrohodných, by byl pak správní orgán nucen konstatovat, že v případě jmenovaného nejde o žádné nové skutečnosti či zjištění, které nebyly bez jeho vlastního zavinění zkoumány v předchozím řízení.

10. Správní orgán však shledal, že výpovědi jmenovaného ohledně jeho údajného trestního stíhání ve vlasti, jsou nevěrohodné. Prvně je nutno poukázat na velmi krátký časový odstup mezi jednotlivými žádostmi o mezinárodní ochranu jmenovaného. Dále je nutno poukázat na fakt, kdy se měl žadatel dozvědět o skutečnosti bránící mu údajně v návratu do vlasti. Již v případě jeho první žádosti to bylo bezprostředně poté, co mu reálně hrozila nutnost vycestování z území ČR. V případě současné žádosti se tato situace opakuje, žadatel se údajně dozvídá o hrozícím nebezpečí ve vlasti v době, kdy je ukončeno řízení o jeho kasační stížnosti, končí legálnost jeho pobytu na území ČR, měl by vycestovat do své vlasti. Přitom tvrzená předvolání od policie měl na adresu rodičů obdržet již v průběhu listopadu a prosince 2018. Stěžejní pro posouzení nových skutečností uváděných žadatelem je rovněž to, že tvrzení jmenovaného ohledně jeho trestního stíhání ve vlasti po celou dobu správního řízení zůstává pouze v rovině spekulací, nejsou v souladu s materiální pravdou, nemají podporu v žádném hodnověrně doložitelném důkazu. Jmenovaný ani po dobu téměř čtyř měsíců, která uplynula od doby podání žádosti, nebyl schopen doložit správnímu orgánu

dokumenty, o kterých tvrdil, že mu již byly ze strany jeho rodinných příslušníků zaslány, nebo zaslány budou. Jmenovaný tak své údajné trestní stíhání dovozuje pouze od informace získané od své sestry, která ji zase měla získat od rodičů. Sám přesně ani neví, jakým činem se měl separatismu dopustit, to se prý s jistotou dozví až po návratu do vlasti. Předvolání žadatele na policii ve chvíli, kdy se tento již několik let na území své vlasti nenachází, což by jistě vyšetřovacím orgánům mělo být známo, se pak jeví jako zcela nelogické. Veškerou logiku pak vzhledem k několikaleté nepřítomnosti jmenovaného ve vlasti postrádá žadatelovo tvrzení ohledně zabavení jeho počítače během údajné domovní prohlídky. Jestliže během pobytu v ČR žadatel skutečně na svých stránkách v sociálních sítích publikoval kritické názory, jistě k tomu nepoužíval počítač umístěný v jeho bydlišti v Ruské federaci.

11. Jmenovaný tak v průběhu řízení neuvedl žádné nové skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být ve své vlasti vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu, nebo že mu hrozí nebezpečí vážné újmy dle ustanovení § 14a zákona o azylu. Žadatel měl nejen povinnost tyto údajné nové skutečnosti uvést již při podání původní žádosti o mezinárodní ochranu, správní orgán navíc tato nově uváděná tvrzení vzhledem k jejich nevěrohodnosti neshledává ani jako možné azylově relevantní skutečnosti. Správní orgán při posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany výše jmenovaného vycházel z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Ruské federaci. Po vyhodnocení citovaných podkladů uzavírá, že v Ruské federaci nedošlo od doby, kdy byla posuzována předchozí žádost výše jmenovaného, k žádné zásadní změně z hlediska obecné bezpečnostní či politické situace, která by samotná mohla mít vliv na posouzení žádosti výše jmenovaného o udělení mezinárodní ochrany.
12. Správní orgán konstatoval naplnění podmínek stanovených v ustanovení § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu a opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany podanou jmenovaným na území ČR shledal nepřipustnou.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

13. Městský soud v Praze o věci samé rozhodl bez jednání dle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), jelikož žalobce k výzvě soudu ve stanovené lhůtě nevyjádřil svůj nesouhlas s takovým projednáním věci a žalovaný výslovně souhlasil s projednáním věci bez jednání. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu řádně a včas uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 zákona a. ř. S.), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu ke dni vydání tohoto rozsudku.
14. Podle ustanovení § 25 písm. i) zákona o azylu se řízení zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná.
15. Podle ustanovení § 11a odst. 1 zákona o azylu podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ministerstvo nejprve posoudí přípustnost opakované

žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to, zda uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které a) nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a b) svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.

16. Podle ustanovení § 10a odst. 2 je-li žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná, neposuzuje se, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany splňuje důvody pro udělení azylu nebo doplňkové ochrany.
17. Nejprve soud přistoupil k vypořádání obecně vznesené námitky nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů rozhodnutí. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006 - 76. Není přípustné institut nepřezkoumatelnosti libovolně rozšiřovat a vztáhnout jej i na případy, kdy se správní orgán, resp. soud podstatou námitky účastníka řízení řádně zabývá a vysvětlí, proč nepovažuje argumentaci účastníka za správnou, byť výslovně v odůvodnění rozhodnutí nereaguje na všechny myslitelné aspekty vznesené námitky a dopustí se dílčího nedostatku odůvodnění. Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů tak má místo zejména tehdy, opomene-li správní orgán či soud na námitku účastníka zcela (tedy i implicitně) reagovat (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012 - 45, či ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016 - 64). Z napadeného rozhodnutí jsou zřejmé skutkové závěry učiněné žalovaným, tyto závěry jsou vysvětleny a odůvodněny, důkazy jsou pak přesvědčivě zhodnoceny, žalovaný ze zjištěného stavu pak vyvodil příslušné právní závěry. Tuto námitku soud neshledává důvodnou.
18. Žalobce dále v souvislosti s nedostatečným odůvodněním napadeného rozhodnutí namítal i nezjištěný skutečný stav věci, kdy úvahy žalovaného nemají oporu ve spisu, obavy žalobce nebyly podrobněji rozebrány, ani nebyla hlouběji rozebrána situace v zemi původu.
19. Této námitce nelze přisvědčit. Žalovaný shledal, že důvodem pro opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany byly obavy žalobce z trestního stíhání, které proti němu mělo být ve vlasti vedeno pro aktivitu na sociálních sítích podporující Ukrajinu proti Ruské federaci. Žalobce v pohovoru k opakované žádosti uvedl, že takto aktivní byl na sociálních sítích od roku 2013 do roku 2018. Lze zcela přisvědčit žalovanému, že tyto skutečnosti mohl žalobce uvést v první žádosti ze dne 13. 9. 2016, ani v podané žalobě pak není vysvětleno, proč tak žalobce neučinil. Žalovaný logickým způsobem vysvětlil svůj náhled na tvrzené trestní stíhání žalobce pro tuto protiruskou aktivitu. Žalovaný shledal výpověď žalobce jako nevěrohodnou, předvolání k výslechu měli rodiče převzít již v průběhu listopadu a prosince 2018, opakovaná žádost o mezinárodní ochranu byla podána až dne 13. 2. 2019, když 23. 1. 2019 nabylo právní moci usnesení Nejvyššího

správního soudu č. j. 5 Azs 172/2018-28 o odmítnutí kasační stížnosti žalobce ve věci první žádosti o udělení mezinárodní ochrany. V pohovoru ze dne 18. 2. 2019 žalobce uvedl, že rodiče mu již předvolání k výslechu zaslali, také správnímu orgánu přislíbil dodat dokumenty k tvrzené domovní prohlídce, tyto listiny dodány nebyly (ani soudu do doby rozhodnutí). Tvrzení žalobce o údajném trestném stíhání byla mlhavá a neurčitá, informace měl mít zprostředkované (od sestry, ta od rodičů), jakékoli podrobnosti k tvrzenému stíhání a ke skutku, ze kterého by měl být obviněn, neuvedl, dovozoval, že zřejmě byl obviněn ze separatismu za příspěvky odsuzující anexi Krymu Ruskou federací. Není pravděpodobné, že by bylo proti žalobci zahájeno trestní stíhání rok po ukončení jeho aktivity na sociálních sítích, kde měl publikovat od roku 2013 (k anexi Krymu došlo na jaře 2014 – pozn. soudu).

20. Soud též podotýká, že žalovaný již v rozhodnutí o první žádosti žalobce uvedl, že ji shledává účelovou, tento závěr aproboval ve zmiňovaném usnesení též Nejvyšší správní soud, když uvedl, že žalobce hrozící nebezpečí neprokázal, ani nekonkretizoval, jen obecně tvrdil hrozbu pronásledování v souvislosti s politickým angažmá matky, takové tvrzení se Nejvyššímu správnímu soudu jevílo jako velmi nepravděpodobné, když sama matka žalobce žádné problémy neměla.
21. K tomu, aby se správní orgán mohl znovu věcně zabývat opakovanou žádostí žadatele o udělení mezinárodní ochrany, je nezbytné, aby existovaly nové skutečnosti nebo zjištění, které musí mít určitou přidanou hodnotu a kvalitu oproti předchozí žádosti. Z tohoto pravidla vychází relevantní judikatura Nejvyššího správního soudu, který v rozsudku ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009 – 65 dospěl k závěru, že: *„Hlavním smyslem a účelem možnosti podat opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany je postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly ovlivnit hmotněprávní postavení žadatele a které nemohl uplatnit vlastní vinou během předchozího pravomocně ukončeného řízení. Při opakovaném podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany je proto nutno důsledně dbát na splnění těchto podmínek, které mají na straně jedné garantovat určitou přidanou hodnotu této nové žádosti, jenž může vést k jinému rozhodnutí než u žádosti předchozí, a na straně druhé zajistit, aby nedocházelo k účelovému podávání opakovaných žádostí.“* V tomto rozsudku dále uvedl, že *„zpravidla se přitom může jednat o takové skutečnosti, ke kterým došlo během času a jako takové lze připomenout zejména změnu situace v zemi původu nebo změnu poměrů ve vztahu k osobě žadatele, např. udělení azylu matce nezletilé žadatelky, jejíž žádost již byla pravomocně zamítnuta; k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 11. 2008, č. j. 9 Azs 14/2008 - 57.“* Zdůraznil současně, že věcné projednání opakované žádosti je výjimkou, *„kterou je třeba vykládat restriktivně tak, aby byl respektován jeden ze základních principů rozhodování ve veřejném právu, a sice princip právní jistoty, jehož výrazem je i překážka věci pravomocně rozhodnuté.“*
22. Soud tak konstatuje, že tyto podmínky v projednávané věci nenastaly, závěr žalovaného, že žalobce měl svou aktivitu na sítích tvrdit již v řízení o první žádosti, je správný, stejně tak se soud ztotožňuje se závěrem o nevěrohodnosti výpovědi žalobce ohledně jeho trestního stíhání. Žalovaný tak správně uzavřel, že opakovaná žádost žalobce o mezinárodní ochranu není přípustná.

23. K námitce, že žalovaný porušil § 2 odst. 1, 3, § 3 a § 50 odst. 2, 3, 4, § 52 správního řádu, soud konstatuje, že ji nelze považovat za řádný samostatný žalobní bod ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Podle ustálené judikatury je žalobním bodem konkrétní (tj. ve vztahu k žalobci a k projednávané věci individualizované) skutkové tvrzení doprovázené konkrétní právní argumentací, z nichž plyne, z jakých důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné. *„Líčení skutkových okolností nemůže být toliko typovou charakteristikou určitých „obvyklých“ nezákonností, nýbrž zcela jasně individualizovaným, a tedy od charakteristiky jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelným popisem. Žalobce je povinen vylicít, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl žalovaný vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami. Pokud žalobkyně odkazuje na okolnosti, jež jsou popsány či jinak zachyceny ve správním či soudním spise, nemůže se jednat o pouhý obecný, typový odkaz na spis či jeho část, nýbrž o odkaz na konkrétní skutkové děje či okolnosti ve spisu zachycené, a to tak, aby byly zřetelně odlišitelné od jiných skutkových dějů či okolností obdobné povahy a aby bylo patrné, jaké aspekty těchto dějů či okolností považuje žalobce za základ jím tvrzené nezákonnosti“* (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58). Těmto požadavkům obecný odkaz na ustanovení správního řádu, který není nad rámec výše uvedených žalobních bodů podepřen konkrétními skutečnostmi či právní argumentací, nedostojí (srov. např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 3. 2018, č. j. 10 Azs 65/2017-72). Soud se proto touto námitkou samostatně nezabýval.
24. Námitku, že žalovaný nepřihlédl k okolnostem hovořícím ve prospěch žalobce a tyto okolnosti ve prospěch žalobce dále nezjišťoval, neshledává soud dostatečně konkrétní, aby mohla představovat řádný žalobní bod, není zřejmé, k jakým konkrétním okolnostem ve prospěch žalobce nebylo přihlédnuto a přihlédnuto být mělo, co měl žalovaný dále zjišťovat a zohlednit.
25. Obdobně není projednatelná námitka absence hlubšího rozboru celkové situace v zemi původu. Žalovaný se v rozhodnutí situaci v zemi původu zabýval (str. 5 rozhodnutí), uzavřel, že v mezidobí od první žádosti nedošlo ke změně obecné bezpečnostní či politické situace, z námitky není zřejmé, v jakém směru je tento závěr žalovaného nesprávný či nedostatečný.
26. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
27. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 23. července 2021

JUDr. Lenka Loudová v.r.
samosoudkyně